

[Damsgaard.]

leve højt — og en del af det, man har brugt for meget, har man trods alt lånt. Endelig føjede jeg til, at der også var andre veje at gå end selve lånevejen; jeg tror, at denne regering har vilje til også at gå disse veje.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til finansudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om vandforsyning.

(Lovforslaget (nr. 51) findes i tillæg A. sp. 1025, fremsættelsen i tidenden sp. 403).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ove Hansen: Jeg tror, at det forslag til lov om vandforsyning, vi her skal behandle, vil blive modtaget med tilfredshed rundt om i landets kommuner. Vi har i årevis savnet lovgivning om vandindvindingsret og oppumpningsret. Jeg tror, vi bør have en lov, der er i pagt med tiden, og det er også tilsigtet med lovforslaget her. Vi har en lov om vandforsyning fra 1926, og på visse områder har vi skullet helt tilbage til det forrige århundrede. Derfor tror jeg, at det er nødvendigt, at vi nu får en moderne vandforsyningslov, som kommunerne kan leve med og disponere efter.

Vi må erkende, at forbruget af vand efterhånden er steget meget stærkt. Jeg tror, at man i forrige århundrede var oppe på 10-20 l pr. døgn pr. indbygger, og i dag ligger det i mange kommuner på mellem 240 og 250 l pr. døgn pr. indbygger; det er naturligvis de sanitære forhold, erhvervene og industrien, der stiller disse store krav. Men vandet skal skaffes, det er en kommunal opgave i langt de fleste tilfælde, og derfor må vi have en lovgivning, der giver kommunerne mulighed derfor.

Ikke mindst her i Københavnsegnen har vi haft et meget stort problem. De københavnske omegnskommuner har oppumpningsret, men kun i begrænset omfang kan de forsyne deres beboere med vand; derfor har de måttet købe fra Københavns vandforsyning, og det er klart, at det ikke altid har været lige behagelige forhandlinger, der har været herom. Jeg siger ikke dette for på nogen måde at sige noget nedsættende om Københavns vandforsyning. Men vi har ofte ønsket, at det var et interkommunalt anliggende. Imidlertid har man måttet vente på en lovgivning, før vi kunne få taget endelig stilling til problemet, og nu kommer den så.

Der er også i større byer her i Københavnsegnen et meget stort problem, fordi grundvandet ikke findes i samme omfang som tidligere, for på grund af Københavns og Københavnsegnens tæppebelagte veje, tæppebelagte gårdspladser m. v. sendes det værdifulde regnvand ned i kloakledningerne i stedet for at gå i jorden.

Det er klart, at vandforsyningsloven hører under indenrigsministeren, men desuden får man forskellige organer, der skal tage stilling til vandindvindingsrettighederne og oppumpningsretten; og jeg ser, at man vil have et vandforsyningsråd, landvæsensretter og landvæsenskommissioner. Jeg tror, at det, man foreslår her, er rigtigt; det er noget, man kan regne med vil være til gavn for hele vandforsyningsproblemet. Kommunalbestyrelserne får også en mere fremtrædende rolle, end de hidtil har haft. Jeg forstår af lovforslaget, at de i visse tilfælde kan tildele vandindvindingsrettigheder, når det drejer sig om vand i begrænset omfang, og det kan jeg fuldt ud tiltræde.

Jeg ser også, at sundhedskommissionerne får en ret god indflydelse, og det er da også nærliggende, for det er jo et meget stort problem, hvordan vandets tilstand er. Man beder nu sundhedsmyndighederne om meget nøje med mellemrum at undersøge vandet, analysere det m. v.

Der bliver også en pligt for kommunerne til at sørge for vandforsyning; det kan naturligvis både ske via private og offentlige vandværker; det sidste er vel nok efter min mening at foretrække. Efterhånden som den nye kommunestruktur bliver ført ud i livet, tror jeg, at de mange små private vand-